

La nova casa de Déu

Dc, 22/05/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Llegim a l'evangeli d'aquest diumenge un fragment de l'evangeli de Joan (Jn 14,23-29) situat a les acaballes del primer discurs de comiat adreçat per Jesús als deixebles. La lectura litúrgica comença amb la resposta de Jesús a la pregunta de Judes (l'autor es cuida bé d'informar que no és el traïdor) formulada en el verset 23: "Senyor, què ho fa que et vulguis manifestar a nosaltres però no al món?".

La resposta de Jesús sembla no atendre exactament la petició de Judes. La pregunta de Judes cal entendre-la a la llum de l'expectació messiànica d'Israel, segons la qual el Messies s'havia de manifestar amb un triomf universal i gloriós visible per tothom. Però també la pregunta reflecteix el desconcert de les primeres comunitats cristianes que es preguntaven per què l'experiència de pasqua s'havia limitat als deixebles. La resposta de Jesús vol evidenciar que la manifestació de Jesús no és la vinguda tradicionalment esperada per a la fi dels temps. La resposta insisteix en la vinguda i aquesta és de caire espiritual, és una vinguda interior que es realitza en el present i es capta per la fe. A la vinguda de Jesús s'hi afegeix la vinguda del Pare, donat que el Pare i Jesús són una sola cosa (Jn 10,30).

"Vindrem a fer estada en ell". L'expressió s'ha de llegir a la llum de les promeses de Déu d'habitar enmig del seu poble. "Faré amb ell una aliança de pau que serà perpètua. Els restabliré i els multiplicaré i posaré per sempre enmig d'ells el meu santuari; tindrà enmig d'ells el meu tabernacle... Quan el meu santuari serà entre ells per sempre, totes les nacions sabran que jo, el Senyor, santifico Israel" (Ez 37,26-28). Aquestes paraules profètiques mantenen encesa la convicció de que el temple de Jerusalem era el lloc per excel·lència de la presència de Déu. Les paraules de Jesús trenquen esquemes i proclamen que ara el lloc de la presència de Déu està en ell i en aquelles persones humanes que estimen i guarden les seves paraules. El que en aquest passatge diu Jesús ja ha estat predit en el pròleg "El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres" (Jn 1,14). Per la indissociable unitat de la Paraula i Déu, l'habitar de la Paraula comporta l'habitar de Déu entre els éssers humans. El temple de Jerusalem ha deixat de tenir valor, ara el que val és el temple Jesús. Ell s'ha identificat amb el temple: "Destruïu aquest santuari i en tres dies jo l'aixecaré ... es referia al santuari del seu cos" (Jn 2,19-21).

El creient que estima i guarda la paraula de Jesús es converteix en el lloc de la residència de Déu. Entre Déu i el creient s'estableix una unitat que fa innecessària qualsevol manifestació espectacular del poder i el triomf de Déu. Llegit en clau negativa el qui rebutja la paraula de Jesús i, en conseqüència la seva persona, rebutja el Pare, Déu mateix i es trenca així qualsevol possibilitat d'unió i de presència. Així queda contestada la pregunta de Judes.

La construcció genèrica "el qui" ens porta a llegir el text en clau comunitària. Els discursos de comiat són paraules posades en boca de Jesús quan aquest, un cop ressuscitat, ja no és present en la comunitat de forma física. Davant la manca d'aquesta presència física i quan el temple de Jerusalem ha perdut la seva força, la comunitat fidel a Jesús es converteix en l'única garantia de la seva presència en el món i, de retruc, l'únic referent de la presència de Déu entre els éssers humans.

Diumenge 6é de Pasqua. 26 de Maig de 2019